

Jimmie Åkesson: Almedalstal 2011

Talare

Jimie Åkesson
Partiledare

Datum

10 juli 2011

Plats

Almedalen

Fredrik Reinfeldt inledde sitt tal med att prata om liv i yttre rymden. Jag tänkte istället prata om livet och verkligheten här på jorden, i det lilla och – åtminstone för oss sverigedemokrater - viktiga landet Sverige. Det första riksdagsåret är till ända. Till slut, får man väl säga. Att riksdagen fick extrainkallas för att rösta en andra gång om sjukförsäkringen är signifikant för hur det här riksdagsåret har sett ut – åtminstone på slutet. Riksdagsmajoriteten ville förbättra regelverket för sjukförsäkringen. Regeringspartierna valde, istället för att lyssna in och förhandla, att försöka förhala beslutet i förhoppning om att inga förändringar skulle kunna beslutas om innan höstbudgeten. Men det gick inte. Oppositionen ville annorlunda och på andra försöket kunde vi så besluta om förbättringarna. Utmärkande för regeringen under det här riksdagsåret har varit ”blunda-och-hoppas” – och det har varit en inte fullt så lyckad taktik alla gånger. ... Före valet, för snart ett år sedan, rasade debatten kring vad som skulle ske om Sverige fick ett nytt riksdagsparti. Kommer Sverigedemokraterna in i riksdagen? Hur ska de övriga partierna förhålla sig i en sådan situation? Vad händer med politiken? Hur påverkas det svenska samhället? Åtskilliga var domedagsprofetiorna. Vi får parlamentariskt kaos! Räntorna chockhöjs. Kronan stört dyker. Börsen kraschar! Det fanns till och med dom som sa att tomten inte skulle komma till jul! Även om just detta sannolikt sas med ett ganska stort mått av humor. Nej, minsann, ”den som tycker om Sverige röstar inte på Sverigedemokraterna” rasade statsministern. Och så skickade han herrarna Borg och Bildt till Landskrona för att upprepa och inpränta detta mantra hos trångsynta skåningar, som vanligtvis brukar rösta fel. Inte ens den taktiken slog särskilt väl ut, men det gjorde å andra sidan inte domedagsprofetiorna heller. När vi nu kan summera Sverigedemokraternas första riksdagsår finns också möjlighet att stämma av mot det som påstods före valet. Alltså: - Har räntorna chockhöjts? Nja, en höjning har vi förstås sett men den har knappast kommit som en chock, utan som en logisk konsekvens av förbättrad konjunktur. Och knappast är det något som jag eller mitt parti behöver lastas för. Statsministern själv var dessutom alldeles nyligen – under

den avslutande partiledardebatten i riksdagen - väldigt noga med att jämföra Sveriges ränteläge med Tysklands och i den jämförelsen står vi oss bra. - Och kronan då – störtdök den? Nej, sanningen är snarare den att kronan har stärkts mot såväl dollarn som euron sedan valnatten. - Börsen då? Blev det någon krasch? Den har i så fall gått mig obemärkt förbi. Det är väl snarare så att utvecklingen har varit positiv sedan september förra året. Jag tänker förvisso inte ta åt mig äran för det, men ändå... - Och så jultomten... Jo, jultomten kom, det vet vi alla. Och varför skulle han inte göra det? Sverigedemokraterna har under väldigt lång tid varit tydliga med att vi är positiva till arbetskraftsinvandring av människor med unik kompetens som arbetsmarknaden efterfrågar och om det är någon som både besitter unik kompetens och är efterfrågad så är det väl jultomten!? När vi nu har facit i hand kan vi konstatera att det som vi före valet kallade för skrämselfpropaganda var just skrämselfpropaganda utan förankring i verkligheten. Kort och gott: Världen gick inte under för att Sverige fick ett nytt riksdagsparti. ... Det enda som möjligen kan ha innehållit ett uns av sanning är påståendet om parlamentariskt kaos, men lika lite som att jag och mitt parti kan hållas ansvariga för högre räntor, att Saab hotas av konkurs, att utanförskapet är fortsatt högt eller att det blev en lång och kall vinter – lika lite har vi varit ansvariga för den parlamentariska situationen i riksdagen. Tvärtom, vi har – från första stund – varit öppna med att vi välkomnar samtal, förhandlingar och samarbeten med samtliga partier i riksdagen – och, att det är en nödvändighet eftersom situationen nu innebär att regeringen inte längre har egen majoritet. Vi har – från första stund – varit beredda att ta ansvar för Sverige. Och vi har i handling visat att vi är kapabla till just det – att ta ansvar. Vi har inte kommit in i riksdagen för att ställa till kaos och oreda – vi är där för att vara med och ta ansvar för landet! Med det har vi varit tydliga hela tiden. Ändå har det uppstått problem och konstigheter. Vissa ledamöter från övriga partier har haft svårt att hitta rätt knappar vid viktiga voteringar. Vid något tillfälle var det någon som gick på toaletten istället för att rösta. Dessutom har de övriga partierna hittills vägrat att släppa in oss i kvittningssystemet. (För övrigt en bisarr hållning, som fått till följd att vi tvingats kalla in folk från sjukhusvistelser för att majoritetsförhållandena inte ska riskera att rubbas.) Nu får väl de här sakerna sägas vara tämligen små i förhållande till det som verkligen har varit problem – inte för oss, utan för regeringen. Sjukförsäkringen var bara den senaste i raden av frågor där Fredrik Reinfeldt inte haft riksdagens majoritet bakom sig. Jag kan förstå att det inte är vare sig lätt eller särskilt roligt att regera i minoritet, men i Sverige brukar det fungera alldeles utmärkt. Frågan är då varför det inte har fungerat så bra den här gången? Jag vill påstå att det handlar om nonchalans, på

gränsen till arrogans. Man har så gott som fullständigt struntat i att situationen nu ser annorlunda ut jämfört med under förra mandatperioden. Man förankrar inte sin politik – man blundar och hoppas. Endast på två områden har man nått breda uppgörelser över blockgränserna. Det har gällt dels svenskt deltagande i anfallskrig, dels att göra Europas mest extrema invandringspolitik ytterligare lite extrem. ("Dit världen går – dit går Sverige", sa Fredrik Reinfeldt i måndags... Nja, i det här avseendet är det väl snarare tvärtom, åtminstone i ett europeiskt perspektiv. Dit Europa går när det gäller invandringspolitiken pekar regeringen ut som ett onskans näste och tar istället ett stort kliv i rakt motsatt riktning.) Nu har man haft riksdagsmajoriteten emot sig i 30-40 frågor bara under det här första riksdagsåret. Och det ser ut att kunna bli en tuff start när det nya börjar i höst. Det har blivit tydligt att den här regeringens skattesänkningar inte längre har ett självklart stöd i riksdagen. Det femte jobbskatteavdraget hänger löst och det ser ut att bli vi som avgör dess öde. ... Låt mig vara tydlig med en sak: Vi har ingenting principiellt emot sänkta skatter. Tvärtom – vi har hittills stått bakom de skattesänkningar som genomförts, dels därför att det ska löna sig att arbeta – det är en viktig princip – och dels därför att de här skattesänkningarna har haft en jobbskapande effekt. (Där skiljer vi oss från övriga oppositionspartier, som hela tiden varit emot alltihop men som har låtsats att acceptera när reformerna väl genomförts.) Nu är det åtskilliga bedömare – vi kan se det i Långtidsutredningen och vi har hört det från regeringens eget finanspolitiska råd – som menar att den här jobbskapande effekten är avtagande, och det finns all anledning att ta den analysen på allvar. Effekten av fortsatta jobbskatteavdrag måste ställas, dels mot andra jobbskapande åtgärder, dels mot de behov som finns i välfärden. Vi gick ut tidigt – redan när det här femte jobbskatteavdraget aviserades – och förklarade vår hållning till fortsatta skattesänkningar. Vi sa: "Låt oss i så fall prata prioriteringar!" All politik handlar om just prioriteringar och vi var – och vi är än idag – beredda att diskutera ett femte jobbskatteavdrag OM det kan finansieras genom omprioriteringar och OM det dessutom kan ske på ett sätt så att även pensionärerna får ta del av skattesänkningarna. Men den här regeringen vill inte prata, helt enkelt därför att de förstår inte att de måste prata – även med oss – om de ska kunna driva igenom sin politik. Utspelet om att inte ta i Sverigedemokraterna ens med tång väger uppenbarligen tyngre än den egna politiken och den egna ideologin. Vi såg samma nonchalans när det gällde datalagringsdirektivet. Jag är av flera skäl inte särskilt förtjust i EU-direktiv, men det här gällde ett område där problematiken är gränslös och där bekämpandet av grov, internationellt organiserad brottslighet inte ska försvåras av nationsgränser. Och vi har bedömt datalagringsdirektivet som något i

grunden ganska bra och framför allt nödvändigt, men vi hade ett krav – ett ganska anspråkslöst sådant – för att stödja det: Vi ville inte tillåta att känslig information om svenska medborgare ska kunna lagras utomlands. Hur bemötte regeringspartierna det här? Moderater i justitieutskottet kallade det ”utpressning” och menade att vi genom det här budet ville ”förvandla Sverige till en bananrepublik”, som man uttryckte det i media. Är det verkligen så man regerar ansvarsfullt? Är det så man visar respekt för väljarna och för det parlament de valt? När det gäller den biten vill jag påstå att Fredrik Reinfeldt och hans regering har misslyckats kapitalt. Det har varit mycket prat om ansvar men i handling har man visat sig oförmögna att ta just ansvar. Det är en sak att regera i majoritet, när man har riksdagen med sig och får igenom allting utan större problem. Men, det är när man inte har egen majoritet som ens politiska kvalitéer sätts på prov. Förmågan att regera i minoritet är ett mått på ens kvalitéer som statsman. Låt mig skicka en hälsning till Fredrik Reinfeldt: Den som tycker om Sverige talar inte vårt lands kultur och historia i termer av barbari! Den som tycker om Sverige samtalar, samarbetar och förankrar sin politik hos folkets företrädare i riksdagen. Den som tycker om Sverige respekterar och tar ansvar för Sverige! ... Det om detta. Låt mig nu citera några rader ur Nalle Puh: ”När du tittar på dina båda tassor, behöver du bara bestämma dig för vilken som är den högra, sedan kan du vara säker på att den andra är den vänstra. Puh såg på sina två tassor. Han visste, att en av dem var den högra, och han visste, att när man hade beslutat sig för vilken som var den högra, så var den andra den vänstra” Allt för många människor i det här landet betraktar fortfarande politik på samma sätt som Nalle Puh betraktar sina tassor. Höger och vänster anses alltid stå i direkt motsats till varandra och däremellan finns ingenting. Om högern tycker någonting så måste vänstern alltid tycka precis tvärtemot och vice versa. Och ibland går det till och med så långt att upprätthållandet av själva motsatsförhållandet blir viktigare än att fokusera på vad som egentligen definierar den ena eller andra parten. I ett sådant klimat är det knappast förvånande att det har väckt stor bestörtning, förvirring och oro att vi under vår tid i riksdagen har dristat oss till att rösta både med vänstern och med högern i olika frågor. Proffstyckarnas analys av detta faktum har antingen varit att vi Sverigedemokrater nog är lite dumma i huvudet eftersom vi fortfarande inte har lyckats lära oss att man alltid måste vara antingen höger eller vänster. En annan förklaring är att vårt obegripliga beteende måste bero på att vi är oseriösa populisterna som helt saknar värderingar. För varenda vettig människa, som bor på Södermalm och jobbar med media, vet ju att värderingar, det kan man bara ha om de är antingen höger eller vänster. Föga förvånande så har också

de övriga partiernas reaktion på denna förvirrande nymodighet varit att börja bråka med varandra kring huruvida vi egentligen är att betrakta som höger eller vänster. Högern tycker att vi är mest vänster och då tycker ju naturligtvis vänstern att vi är mest höger... Sanningen (och jag vet att detta kommer att leda till långa nätter av sömnlöst grubbleri för delar av publiken) är dock att vi är BÅDE höger OCH vänster eller att vi varken är vänster eller höger, beroende på hur man väljer att uttrycka det. För oss är det inte det minsta intressant om en fråga är att betrakta som vänster eller höger. Det som är intressant är hur ett visst förslag går ihop med vår grundläggande, socialkonservativt färgade analys av hur man bygger ett gott samhälle. Och framförallt hur detta förslag kommer att påverka Sverige och svenskarna. Tack vare denna ickedogmatiska grundinställning har vi kunnat utnyttja vår vågmästarställning till att tillsammans med vänsteroppositionen slå mot regeringens lönedumpningspolitik och försämringar i trygghetssystemen. Och till att tillsammans med högerregeringen slå vakt om bland annat vårdnadsbidraget och det fria vårdvalet. Trots att det gamla vänster-högerperspektivet på många sätt är förlegat och kontraproduktivt, så lever det kvar eftersom det fortfarande är så många makthavare som har ett egenintresse i att det ska leva kvar och det var inte minst inför valet i höstas tydligare än på länge. ... Sedan dess har det hänt en del. Ledarskiften inom flera partier, ett oklart parlamentariskt läge och en regering som inte förmår hantera det läget... Redan på valnatten, när Fredrik Reinfeldt utropade sig till segrare, luftade han också ambitionen att bryta upp blockpolitiken och söka samarbete – i första hand med Miljöpartiet. Det är ett scenario som sedan har fått förnyad aktualitet i takt med att regeringen lidit nederlag efter nederlag i riksdagen och den senaste tiden har flera röster höjts för att Fredrik Reinfeldt ska göra verklighet av detta... Ja, man kan se det både som löfte och hot, beroende på hur man är skapt. Häromdagen kom så det många bedömare har väntat på. Fredrik Reinfeldt öppnar dörren för Miljöpartiet. Nu är det inte bara prat om samverkan – nu pratas det öppet om att till och med släppa in Miljöpartiet i regeringen. Den självklara frågan är förstas: Hur har man tänkt sig detta? Vad är det man ska samarbeta om? Man har i och för sig nått en uppgörelse om invandringspolitiken. Det var kanske inte helt oväntat men uppenbarligen inte heller alldeles friktionsfritt med tanke på hur man fullständigt har kört över ansvarig minister. Så att, det är ju en sak. Men vad är det mer som skulle kunna möjliggöra samarbete och som gör att Miljöpartiet kan ta plats i regeringen? Ett parti som gick till val på att höja skatterna – något som Fredrik Reinfeldt framhållit och närmast raljerat över vid åtskilliga tillfällen – inte minst i sitt tal på den här scenen för bara ett år sedan. Ett parti som vill

avveckla kärnkraften omedelbart – hur går det ihop med den energiuppgörelse som Fredrik Reinfeldt och övriga regeringen till slut fick ihop efter flera år av hårda förhandlingar? Ett parti som vill kvotera hårdare i föräldraförsäkringen, införa 35 timmars arbetsvecka, avskaffa betyg i skolan, återinföra friåret, tillåta civil olydnad, kvotera till bolagsstyrelser, återinföra fastighetsskatten, använda mer av genuspedagogik i förskolan, minska fängelsestraffen, avskaffa monarkin, minska polisens befogenheter... Om man nu ändå ska prata i termer av vänster och höger, så är Miljöpartiet ett utpräglat vänsterparti som nu dessutom leds av person som fram till för bara några år sedan betraktade sig som syndikalist. En annan självklar fråga är naturligtvis: Hur ser Fredrik Reinfeldts egna på det här? Moderata politiker och moderata väljare runt om i landet? (Vad Moderaternas samarbetspartier i regeringen tycker har vi fått besked om tidigare i veckan.) Låt oss vara ärliga. Det finns just nu fyra partier som är intressanta för den fortsatta utvecklingen. Det är förstas de två stora, Moderaterna och Socialdemokraterna, som slåss om regeringsmakten. Sedan är det Miljöpartiet och Sverigedemokraterna som har ambitionen att fungera som tungan på vågen i mitten. Vi är dessutom två partier som är på uppgång och som har ambitioner att växa och utmana de båda stora partierna. Vilka är mest trovärdiga som mittenalternativ och samarbetspartner för regeringen? Är det verkligen Miljöpartiet, med allt detta vänsterbagage? Och vad är bäst för Sverige? - Är det bäst för Sverige att regeringen lutar sig mot ett miljöparti som vill drastiskt försvåra elproduktionen i en tid när behovet av just el växer något enormt till följd av teknisk utveckling? - Är det verkligen bäst för Sverige att regeringen lutar sig mot ett miljöparti som vill detaljstyra hur vanliga familjer ska leva sina liv och som vill forma små barn utifrån förvirrade teorier om socialt kön? Ett miljöparti som vill motverka möjligheten för brottsoffer att få upprättelse? - Är det verkligen bäst för Sverige att regeringen lutar sig mot ett miljöparti som vill öppna Sveriges gränser helt och göra Europas mest extrema invandringspolitik ännu mer extrem? - Är det verkligen bäst för Sverige att regeringen lutar sig mot ett miljöparti som vill att det ska bli dyrare att arbeta och dessutom att vi ska arbeta mindre? Är det det som är det bästa för Sverige? Jag tycker inte det och jag tror inte heller att Fredrik Reinfeldts väljare tycker det. Det är å andra sidan inte heller mitt problem. Det är Fredrik Reinfeldt som ska ta ansvar för sitt eget och för regeringens agerande. Det är Fredrik Reinfeldt som fram till nästa val ska se sina egna väljare i ögonen och förklara varför han valde att öppna Rosenbads portar för vänstern. Hur han ska kunna förklara det har jag ingen aning om. Till Gustav Fridolin och Åsa Romson vill jag säga följande: Vi tänker inte ge er en millimeter gratis i fajten om att bli det tredje alternativet i svensk

politik. Vi tänker utmana er på varje punkt och vi tänker tydligt visa för väljarna vilket Sverige vi riskerar att få med Miljöpartiet som stödparti åt Fredrik Reinfeldt. ... När Fredrik Reinfeldt talade här måndags var det många saker han tog upp. Han talade bland annat om sin oro för att många väldigt gamla människor inte har jobbat på många, många år. Om jag får ge Reinfeldt ett råd i det avseendet, så tycker jag att han kanske borde oro sig ännu mer för att hans eget väldigt gamla parti, inte har producerat några nya idéer på många, många år. Han talade också vid flera tillfällen om frihet. Jag berömmar honom för det. Frihet är viktigt, avgörande och nödvändigt för att kunna bygga ett gott samhälle. Tyvärr fanns det dock också saker som han inte talade om överhuvudtaget. Han talade inte om trygghet. Under hela sitt 25 minuter långa tal nämnde inte Fredrik Reinfeldt ordet trygghet en enda gång. Inte en enda gång... Jag menar att det är mer än en slump. Det är symptomatiskt för Fredrik Reinfeldts och regeringens politik. Precis som så många frihetsivrare liberaler före honom så är Fredrik Reinfeldt helt enkelt oförmögen att förstå att det måste finnas en balans mellan frihet och trygghet – att bristen på trygghet begränsar frihetens värde. I den sköna nya värld som Fredrik Reinfeldt och hans kollegor till både vänster och höger har skapat är vi till exempel alla idag välsignade med friheten att kunna resa genom hela Europa utan att någonstans behöva besväras av gränsskyddspersonal som undersöker ifall vi har ärliga och hedervärda syften med vår resa. Och när jag säger alla så menar jag förstås också de ljusskygga element som ägnar sig åt organiserad brottslighet, narkotikasmuggling, människohandel, terrorism och organiserade rånturnéer riktade mot äldre, försvarslösa människor. När jag för en tid sedan besökte Malmö, så kom en 82-årig kvinna fram till mig för att prata, vi kan kalla henne Hjördis. Hjördis berättade för mig att några år tidigare så hade en kringresande liga ifrån Östeuropa lurat sig in i hennes hem, misshandlat henne och bestulit henne på hennes värdesaker. Hon fick inte ens behålla vigselringen som hon 60-år tidigare fått av sin nu avlidne make. Den här händelsen förändrade Hjördis liv. Hon hade alltid varit glad och utåtriktad men nu led hon istället av ständig rädsla och oro och hon vågar inte ens gå ut på sin egen gård efter mörkrets inbrott. Den fråga jag ställer mig är vilken nytta som Hjördis – och de tusentals andra som befinner sig i hennes situation – har av friheten att helt obehindrat kunna resa ned till Rivieran i ett Europa utan gränsskydd? Vad är den friheten värd för dom? Hur ska dom kunna utnyttja den här friheten när dom inte ens är trygga nog att gå ut på sin egen gård? Nä, Fredrik Reinfeldt, det måste finnas en balans mellan frihet och trygghet. Att du – som du berättade för oss i måndags – bevakar den ekonomiska utvecklingen i Burundi och Swaziland är nog bra,

men glöm inte bort vad som händer på din egen bakgård, där du har ansvaret. En bakgård där 10 procent av landets kvinnor inte vågar gå ut ensamma på kvällstid och som faktiskt har fler anmälda våldtäkter än både Burundi och Swaziland och där det enda land i hela världen som har det ännu värre ställt när det gäller våldtäkter är det till Swaziland närliggande Lesotho. Det här för mig in på en annan närliggande fråga som handlar om hur vi bekämpar brottslighet i det här landet, hur vi bemöter brottsoffer och vilken rätt till upprättelse som vi tycker att brottsoffer bör ha. När jag möter människor runt om i landet är det många som är besvikna. Besvikna på hur kriminalpolitiken utvecklats, besvikna på att den borgerliga regeringen har svikit och att så lite görs, besvikna på att principen om rätt till upprättelse lyser med sin frånvaro i svenskt rättstänkande. Människors som får sina eller sina anhörigas liv förstörda har rätt till upprättelse och samhället ska garantera dom den rätten. Gör det svenska samhället det idag? Är det svenska samhället en garant för brottsoffers upprättelse? Knappast! Övriga partier har – istället för att värna om brottsoffren och de skötsamma medborgarna – valt att se brotten och följderna ur brottslingens perspektiv. Visst har vi ganska nyligen sett vissa skärpningar från regeringen när det gäller straff för en del brott, men på det hela taget har det varit mycket klen. (Till exempel har vi sett att det krävs väldigt mycket för att den nya brottsrubriceringen ”Synnerligen grov misshandel” ska tillämpas. Enligt Högsta Domstolen är det till exempel inte tillräckligt med en misshandel, utförd av flera personer, med benbrott, hjärnskakning och livshotande skador som resultat, för att den nya rubriceringen ska bli aktuell. Det är fortfarande så, att de allra flesta misshandelsdomar ligger i den nedre fjärdedelen av straffskalan. Det innebär att regeringens så kallade straffskärpning kan betraktas som helt meningslös i praktiken.) Vi behöver ett nytt tänk inom kriminalpolitiken. Vi behöver återgå till idén om att det är samhället och medborgarna som ska skyddas mot brottsligheten. Vi behöver garantera dom som utsätts för brott dels det stöd de behöver, dels en möjlighet till upprättelse genom att vi straffar gärningsmän i proportion till dom brott som dom gjort sig skyldiga till. Här vill jag betona just ”dom” (alltså ”flertal”) brott dom gjort sig skyldiga till. Det är fortfarande så att dom som begår flera brott ges mängdrabatt. Det är fullständigt orimligt! Döms man till exempel för tre olika fall av grov misshandel på Kalle, Pelle och Stina får man i regel kraftig rabatt på brott nummer två och tre, det vill säga dom grova misshandlarna av Pelle och Stina. Vilka signaler sänder det, till samhället – förstås – men framför allt till Pelle och till Stina? Var tog deras rätt till upprättelse vägen? Vi har ett annat aktuellt exempel med den så kallade HIV-mannen, som härjade under 90-talet och som nu förmodas gömma sig

utomlands. Om mindre än två år preskriberas de grova våldtäkter som han utsatte ett antal kvinnor för. Den här mannen går fri utan straff och offren förlorar sin möjlighet till upprättelse. Detta är inte acceptabelt i ett rättssamhälle! Vi kommer att se till att preskriptionstiden för brott mot liv och hälsa avskaffas! Inte nog med den kränkning som offren utsätts för vid brottstillfället. De blir dessutom kränkta en gång till, och det av ett samhälle som ska garantera deras rätt till upprättelse, men som sviker. Samhället sviker också genom att inte förmå komma åt och straffa grova brottslingar. Det är alldeles för många brott som förblir ouppklarade och alldeles för många farliga brottslingar som vistas fritt i samhället och som kan fortsätta begå grova brott. Frihet förutsätter trygghet! Vi måste återskapa tryggheten, och det kan vi göra genom att skärpa straffen, genom att öka polisens resurser och befogenheter och genom att öka – och garantera – stödet till brottsoffer. Jag har en tydlig ambition. Inför valet 2014 ska Sverigedemokraternas kriminalpolitik vara lika känd bland väljarna som vår invandringspolitik. Vi ska vara partiet för lag och ordning! ... Som jag tidigare sa, är det är många som inte har förstått vad vi är för sorts parti, som inte har förstått våra ambitioner och våra utgångspunkter? Och vi har fått kritik från olika håll. Man har kallat oss ”hoppjerkor”, man har påstått att vi bara vill ställa till oreda, röra om i grytan, vi vill synas och höras, vi vill skicka skarpa signaler till Reinfeldt – det kliar i våra fingrar när vi har chansen att fälla regeringen, som någon uttryckte det. För oss handlar det inte om att ställa till oreda eller om att röra om i grytan. För oss handlar det inte om att vi vill synas och höras, om att vi vill göra oss påminna hos Reinfeldt eller Juholt. För oss handlar det inte om att falla till föga för eventuellt kli i fingrarna. För oss handlar det om en idé – om en vision. En vision om Sverige som vårt gemensamma hem, Folkhemmet. En vision om hur Sverige åter kan bli ett gott hem för oss medborgare. ”Det goda hemmet känner inte till några privilegierade eller tillbakasatta, inga kelgrisar och inga styvbarn. Där ser inte den ene ner på den andre. Där försöker ingen skaffa sig fördel på andras bekostnad, den starke trycker inte ner och plundrar den svage.” Ja, ni har hört det förut. Nu, mer än åttio år efter Per-Albins berömda Folkhemstal, ser vi åter hur farorna lurar. Några av farorna är desamma som då, några är nya fenomen till följd av hur världen utvecklats under det senaste århundradet. Vi ser äldre människor som arbetat och slitit i hela sina liv för att trygga välfärden åt min generation – åt att bygga Folkhemmet – men som nu, på ålderns höst, behandlas som förbrukade. Halva frukostägg, snåla kafferansoner, platsbrist inom omsorgen, hårt arbetande hemtjänstpersonal som får allt mindre tid att ägna åt de äldre som behöver omsorg... Äldre par som levt tillsammans i hela sina liv som tvingas isär

när den ena, eller båda, kommer i behov av omsorg... Ett djupt orättvist skattesystem som bestraffar dem som skjuter upp en del av sin ihoparbetade lön till pensionen... Och vi som lyssnade på Fredrik Reinfeldt i måndags fick besked. Starta företag vid 70! Jobba tills du är 80! Vi ser en otillgänglig hälso- och sjukvård, där människor får vänta åtta-tio timmar på att få akut vård. Vi ser unga pojkar och flickor som mår så psykiskt dåligt att de skär sig själva med knivar och rakblad för att dämpa sitt lidande, samtidigt som bristerna inom barn- och ungdomspsykiatri är påtagliga. Sju gånger fler platser inom psykiatri för brottsdömda än för barn och ungdomar. Vi ser en regering som pratar om ökat arbetsutbud när vi samtidigt har en massarbetslöshet på upp emot åtta procent – nära en halv miljon människor finns redan i det outnyttjade arbetskraftsutbudet – och vi ser inte minst hur över 160 000 ungdomar går utan jobb – ungdomsarbetslösheten ligger fortfarande på över 25 procent. Det är alltså en av fyra unga som är utan jobb. Vi ser allvarliga hot mot svenska löntagare genom sönderslagna trygghetssystem, bristande matchning och inte minst lönekonkurrens från låglöneländer. Vi ser hur grundläggande principer om rättsstat och likabehandling urholkas genom sär rättigheter och särbehandling. Regeringens instegsjobb innebär en direkt diskriminering av svenska löntagare. Nystartszoner, mångfaldsplaner... Vi ser hur demokratin, som vanns under 1900-talet, försvagas genom tabun, åsiktsförtryck och direkta hot om våld. För att inte tala om faktiskt politiskt våld, som breder ut sig i Sverige idag. Vi ser, mina vänner, hur grunden för Folkhemmet eroderar, hur Sverige slits sönder av orättvisor, segregation och motsättningar till följd av en utpräglad splittringspolitik. (Och skulden till det bär inte bara den här regeringen. Samtliga regeringar, från vänster till höger under de senaste decennierna, har drivit Sverige i samma destruktiva riktning – mot splittring och söndring.) Man bör fråga sig: Varför kunde Folkhemmet... Inte ”uppstå”, det är helt fel uttryck. Folkhemmet skapades, genom politisk kamp, politisk vilja och politiska beslut. Varför kunde Folkhemmet skapas just i Sverige? Jo, därför att det fördes en politik för att motverka splittring och slitningar, en politik som byggde på värderingar som flit och plikt, en politik för entreprenörskap och näringsliv som markant skilde sig från den klassiska socialismens, en politik för att motverka klasskamp och hat – en inkluderande, enande samhörighetspolitik på nationell grund – för det goda hemmet. Det här med samhörighet är någonting som idag oftast glöms bort i diskussioner om Folkhemmet. Det är faktiskt en avgörande del av folkhemsidéen och själva grunden till att det faktiskt kom att fungera i praktiken. Samhörighet, på nationell grund. Betydelsen av den gemensamma, nationella identiteten som sammanhållande kraft. Det här

förstår inte dagens socialdemokrater. Man förstår inte varför Per-Albin talade om att: ”Fosterlandskärleken är och kan icke vara villkorlig. Den finns i oss, den leder och driver oss, den är mäktigare än någon annan makt.” Eller när han talade om att göra Sverige till ett tryggt hem ”på samhörighetens fasta grund”. Man förstår inte att Folkhemmet inte kan skapas utan en stark gemensam identitet som håller ihop samhället och som gör att vi som lever tillsammans också identifierar oss med varandra. Så skapades Folkhemmet. Inte genom klasskamp och hat, utan genom en idé om det enade, goda hemmet för alla medborgare. Vi förstår det här, och det är det som gör oss till ett Folkhemsparti. Sverigedemokraterna är den logiska arvtagaren till idén om Folkhemmet. Och vi kan komma dit igen, mina vänner. Sverige kan åter bli det goda hemmet – utan kelgrisar och styvbarn, utan att de äldre känner sig otrygga, utan ett närmast sjukligt självförakt, utan utbredd otrygghet, utan splittring och motsättningar, utan gettoliknande stadsdelar där bilar brinner och stenar kastas mot dom som vi – åtminstone förr – betraktade som några av våra främsta samhällsbärare men som idag istället tvingas bära en stor del av skulden för misslyckad social ingenjörskonst. Vi är här, inte för att röra om lite i grytan, inte för att det kliar lite i fingrarna att knäppa Fredrik Reinfeldt på näsan, inte för att ställa till kaos och oreda. Vi är här för att återupprätta Folkhemmet och, mina vänner: Vi är här för att stanna!

Taggar

2010-tal, 2011, Almedalen, Man, Politiska tal, Sverigedemokraterna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/jimmie-akesson-almedalstal-2011>